



Димчо Дебелянов

Жан Мореас

Със смъртта на Жан Мореас, поминал се в Париж на 18 т. м., френската поезия претърпява такава загуба, каквата не е претърпявала от 1895 г., когато умря Верлен.

По народност грък, роден в Атина в 1856 г., той още в ранни младини отива в Париж и се посветява на своето призвание – служене на френската поезия. Първата сбирка „Les Syrtes“ издава едва на 30-годишната си възраст. Тя произвежда заедно с последвалата я „Les Cantilenes“ известно впечатление в литературните кръгове, но все пак остава работа на един не напълно закрепнал талант, изложен още на чужди навеи и влияния.

С „Le Pelerin Passione“ (1891) той изпъква като смел ратник за нова символистическа поезия и със своите манифести и литературни полемики в парижките вестници ратува за прокламираните от Маларме и Верлена нови естетически принципи в поезията.

Ала стремежът му към крайния предел в изтънчеността на формата и красотата на съдържанието не го оставя да се задържи на една позиция по-дълго време. След „Le Pelerin Passione“, сбирка, която се посреща от приятелите на новото течение с възторжени приветствия, той избягва от символистическия стан и открива заедно с още пет души френски поети тъй наречената от него Романска школа във френската поезия. Девизът на школата е: Към класиците – през Ронсара. В това негово отстъпление от горещо защищаваните принципи на символизма мнозина съзират липса на поетическа сила и той бива напуснат от всички свои бивши съратници.

Името му започва да се споменува и с неприязън, и с присмех. Този тежък период за неговата поетическа дейност се извършва с издаването на „Les Stances“ (1889–1901), неговия шедевър, достойнствата на който никой не можа да откаже.

„Les Stances“ представлява сборник от малки, повечето две- или трикуплетни стихотворения, в които изразените чувства са най-естествени, езикът богат, но не претрупан, а стихът почти недостижим по своята простота, звучност и заключеност. За тези малки стихотворения Андре Боние в своята книга „Новата поезия“ говори, че имат всичката изтънченост, определеност, но и строга студенина на мраморните изваяния. Философската концепция в тях е концепцията на стария елин, който обича живота и когато изнемогва от скърбите му, и когато пилее сили сред неговите веселби.

Мореас е работил и в областта на прозата, като е дал няколко произведения, от които най-важното е „Les contes de vieille France“. В

драмата даде само „Ифигения“, която наскоро ще бъде представена, след дълго очакване, на сцената в „Comedie francaise“.

Реми де Гурмон в своята „Le livre de masques“, като говори за Мореаса, завършва с думите: „Той може да взима различни лица, той се крие под различни маски, но под тях всеки ще го познае и ще каже: Ето един поет!“

На 20 март се е извършило погребението му при стечение на целия литературен свят в Париж. Над гроба му са държали речи Морис Барес от френската академия, негов другар по борба от младини, Жюл Кларети, директор на „Comedie francaise“, м-ра на правосъдието Луи Барту.

КРАЙ

Източник: Словото  
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6192>]